

IGAZSÁG

MEGJELENIK MINDEN HÉTEN

Könyörtelen Ieszek Hock János

velünk és ellenünk

Károlyisták naggyülése, fej- és orrbeveréssel. — Föl akartak akasztani egy kommunistát. — Lehurrogták a szociálista szónokot

A szerelem poklában

PAPRIKÁSÉK LAKODALMA

Isten önnel, Wimmer ur

stb., stb.

Ára 1 K

FELELŐS SZERKESZTŐ

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

LENCZ GÉZA

TELEFON

SZALAY-HIRLAPIRODA

4—37. SZ.

Előfizetési ár: egész évre 50.—, fél évre 25.— korona

ÓRÁJÁT és ÉKSZEREIT

javíttassa elsőrangú óra- és ékszer-
üzletemben. Szolid árak!

Órákban és ékszerekben nagy raktár.

FISCHER K.

Korzó-kávéház mellett.

FRIEDRICH JÓZSEF

uri és egyenruha szabó

SZEGED,

Dugonics-tér II. szám.

Legszolidabb bevásárlási
forrás uri, egyenruha, vala-
mint felszerelési cikkekben.

Ladányi

márv. órás

Szeged,

Kelemen-utca 2. szám

Ajánlja elsőrangú óra
és ékszer raktárát. ::

Tört aranyat és zölogredulát vesz!!

Hazatérő katonáknak és hozzátartozóiknak a raktáron lévő
asztalos és kárpitos

Telefon II-73 **butorokból** Telefon II-73

20% engedmény.

Mindennemű butor és épület munkák üzletberendezések leg-
szolidabb áron vállaltatnak, mindennemű asztalos és kárpitos
javítások olcsón készülnek

Kenderesinél Feketesas-u. 16. (Keleti-palota.) Telefon 8-36.
Munkatermek Oroszlán-utca 21. sz. (Bárd-ház.)

II. évfolyam

SZEGED, 1919 március 4.

9. szám

IGAZSÁG

MEGJELENIK MINDEN HÉTEN

Könyörtelen lesznek...

1919. március 4.

*A cenzurát elsöpörte a dicső-
séges forradalom. Tehát cen-
zura nincs, de sajtószabadság
van. Ezt a cikket terror foly-
tán kénytelen voltam mégis
kihagyni.*

Hock János — velünk és ellenünk

Komolyan kell venni azt a vasárnapi nagygyűlést. Nagyon komolyan. Aki a Károlyi-pártnak ezen a gyűlésén résztvett és végighallgatta a szónokokat, az „Éljen“-eket, a „Le vele“-ket, az „Eláll“-okat, ésatöbbieket, aki látta az egymás hájába kapaszkodókat, az képet alkothatott magának a rövidesen bekövetkező politikai harcokról. Bármennyire hangoztatta is Hock János, hogy a Károlyi-párt velünk tart, együtt harcol a szociáldemokratákkal, néhányszor azonban — akarva-e, nem akarva — olyan nyilatkozatot tett, amely a két pártot homlokegyenest elválasztja egymástól.

Mert miért tart a szociáldemokratákkal Hock János és a Károlyi-párt? Csupán azért, mert nélkülük nem tudnak tenni semmit, mert muszáj velük tartani.

A Károlyi-párti polgárok nemcsak a közbekiabáló kommunistákat kergették el a gyűlésről, akik közül bizony néhányan — a „sok lud disznót győz“ mondás alapján — alaposan helybenhagyva voltak kénytelenek eltávozni, — de a szociáldemokrata szónokot is lehurrogták.

Hock János különben nagyon szépen beszélt. Megérdemli, hogy aranyszájunak nevezzék. Ugy látszik, nem tud lemondani arról a papi szokásáról, hogy minden harmadik mondatnál a szívére ne tegye a kezét. Elmondott minden szépet és jót, amit egy Károlyi-párti szónok elmondhat. Ha nem tudja megvédeni a területi integritást Hock János, hát ő

Lencz Géza.

ujra háboruba megy az ő hü és becsületes magyar népével. — Itt elmaradt az éljenzés, csak suttogó közbeszólások voltak:

— Hát csak menjen, ha van kedve! Mi nem megyünk, annyi bizonyos . . .

Aztán beszélt a magántulajdonról. Persze nem hive annak, hogy a magántulajdon valamikor is az államé, illetve köztulajdon legyen.

Itt vihar tört ki. A kommunisták tiltakoztak a leghevesebben. Buzgó Károlyisták egy hangos kommunistát közrefogtak s miután többen ezt kiabálták: „Föl kell akasztani!“ — egész komoly helyzet állott elő. Valahonnan kötelet is kerítettek s ha a szocialisták közbe nem lépnek, csakugyan akasztással végződik a Károlyisták gyűlése. Pedig kár lett volna. Mert hiszen a szocialista és kommunistá proletár egyformán kell, hogy harcoljon a polgári pártok ellen s ebben a harcában még Hock János aranyszája se elég arra, hogy a proletár rövidet huzzon.

Mintán Pap Róbert szintén elmondotta, amit százszor hallottunk. Almássy Endre kezdett dadogni valami frázis félét. Senki se volt rá kíváncsi s türelmetlenül várták a szociáldemokrata szónok felszólalását.

Stély István kezdett beszélni. Mindjárt a beszéd elején válaszolt Hock Jánosnak a magán- és köztulajdon érintő szavaira és kijelentette, hogy a szociáldemokrata párt igenis, programjához hiven meg fogja fokozatosan szüntetni a magántulajdon. Felhívja a kereskedőket és iparosokat, akik a szocialistákhoz csatlakoznak, ezzel számoljanak, még mielőtt a pártba belépnének.

Nó hiszen ennél sem kellett több. A többnyire burzsoákból, nagykereskedőkből, nagyvállalkozókból, tisztékből álló tömeg olyan frenetikus tüntetést rögtönzött Stély, illetve a szocialisták ellen, hogy a szónok nem folytathatta beszédét. Ekkor láttuk, hogy milyen jól tudnak fütyülni, kiabálni és lehurrogni ezek az urak, akik pedig sokat köszönhetnek azoknak, akik ellen most tüntettek.

A vasárnapi gyűlés mindenesetre figyelmeztetett arra, hogy ne legyünk elbizakodottak, ne gondoljuk azt, hogy most már mindenki a mi véleményünkön van. Figyelmeztetett arra, hogy egy olyan tábor áll velünk szemben, amelyet nem szabad lekicsinyelnünk. Éppen ezért minden szociáldemokratának komolyan kell számolni a helyzettel s a bekövetkezendő választások elé a legnagyobb összetartással és felkészültséggel kell indulnunk.

Ezektől a választásoktól függ a szociáldemokrácia jövője. Ezek után a választások után tudjuk meg: győzünk-e, vagy mi fölöttünk győznek; gyengék vagyunk-e, vagy erősek. Tehát rajtunk a sor . . .

Keresztényszocialista diákok

Hinni sem lehet és mégis így van. Ma, 1918. okt. 31. után még mindig vannak keresztényszocialista diákok. A forradalom elsöpörte a régi rendnek sok káros intézményét, de a keresztényszocialista maszlakok jó korán elvetett magvai terebélyes hajtásokat hoztak a serdülő diákság lelkében.

Ott burjánzik, mint a gaz, a keresztényszocializmus az iskola padjaiban, a félhomályos diákszobák cigarettafüstjében s felüti fejét az önképzőkörök viharos gyűlésein is. Az elvetett mag bő termést hozott! A diák, akinek ifju korában, gyermekéiben prédikáltak a vallást, a kereszténységet, mint amely *itt és ott* egyedül idvezítő s amely egyedül képes csak orvosolni a társadalom gennyedő sebeit, most, amikor lezajlott a dicsőséges forradalom s elsöpörve mindent, elsöpörve a *kettős* keresztet, el az *apostoli* királyságot, elhozta az internacionálizmus vörös zászlaját, az a diák, akit így neveltek, nem bírja megérteni az internacionálét, nem ismeri el, hogy ember lehet az is, aki nem katolikus, hogy ember a zsidó és a baptista.

Természetesen nem a diákok összeségéről van szó, nem minden diákról, csak azokról, akik ilyenek. De azokról nem azért beszélünk, mintha őket hibáztatnánk. Dehogy! Szó sincs róla.

De ha a félrevezetett diákokat nem is hibáztatjuk, hibáztatjuk igenis azt a nevelési rendszert, amely a tudomány, a tanítás, a nevelés ürügye és ürve alatt a tehetetlen és fogékony lelkű gyermekekből sötét gondolkozású, szűklátókörű ifjakat nevelt s ahelyett, hogy a bizonytalanul maga köré tekintő

gyermek szemét megnyitotta volna, elzárta előle az utolsó fénysugarat s a gyermekbe nem tudományt, nem műveltséget, nem világosságot töltött, hanem sötét világnézetet, olyan sötétet, mint amely egyedül alkalmas a középkori klerikalizmus fentartására.

Nem az életnek, nem az emberiségnek neveltek ezek, de nem az államnak, hanem az egyháznak. Az egyháznak neveltek tanárokat, az egyháznak neveltek ügyvédeket, orvosokat, bírakat hivatalnokokat.

És mindezt miért?

Mert tudták, hogy a sötétség nem örök, mert tudták, hogy a föld burka alatt forró gázok gyülemlenek és feszítik a sárgolyó rothadt kérgét és tudták, hogy eljön az a perc, mikor vörös nap gyul a *nyugati* égbolton s beomolna Kelet cifra barbársága, szolgasága, szabadságot fognak hirdetni a láncokból öntött harangok.

S úgy számítottak, ha ez a perc eljön s nekik föld alá, a pokolba kell kerülniök, legyen egy gárda, amely testével fedezze a sötétség apostolait s legyen egy ország, melynek az ő általuk nevelt lakosai fekete leplet huznak fejükre, hogy ne lássák a virradat világosságát.

Ma *forradalom* után vagyunk. Értsék meg uraim, apostolai sötét Egyiptomnak! Értsék meg, hogy leáldozott a klerikalizmus napja! És értsék meg még egyszer uraim, hogy ma nincs katolikus, nincs kálvinista, nincs baptista és nincs nemzetiség, ma csak szent „internacionálé“ van!

Értsék meg továbbá azt is, hogy megszűnt „Magyarország“, apostoli királyság“, megszűnt és helyébe lépett a szabad „Magyar Népköztár-

saság.“ És ez nem pusztá szó! Ez nem olyan, mint az önök dagályosan odadobott jelszavai, ez faktum, ez nem ígérlet, hanem nekünk nagyszerű, önöknek borzalmas alávalóság!

De sajnós, már késő, a keresztény szocialista diákok *vallják* elveiket. Szegények, ők nem tehetnek róla, de *majd* felébrednek, ha kikerülnek a „középiskola“ fojtó karjaiból. De addig is szerezzük be ennek a nevelésnek dicső eredményét. Az „Uj Világ“ című új lapnak az állami

főgimnáziumban alig akad előfizetője, míg a Zászlónkra, erre a ki-mondottan klerikális lapra, majd minden diák előfizet. S amikor a „Zászlónk“ megjelenik, a *hittanár* csak úgy roskad a sok lap súlya alatt, melyet szétvisz az osztályokba, míg az „Uj Világ“ megjelenésekor a magyar tanár kezében alig lézeng egy-két példány!

Itt a dicséretes eredmény! Apponyék és Zichyék ezt *jól* csinálták, de az új rend embereinek még jobban kell!

A reakciós kisteleki káplán prédikációja

A szegedi belvárosi plébániáról is jól ismert Kardos Lajos káplán ur vasárnap Kisteleken a szó szent székéről valóságos jobboldali ellenforradalmi propagandát kezdett hivatkozni, és pimasz kirohanásokat intézett a mostani államforma és a szocialista miniszterek ellen.

Ez a beszélni sem tudó, frázisokat hangoztató fekete lélek, „beszéd- és értelemgyakorlatok“ közepe bölcseken idézte a konzervatív polgári lapok köpködéseit és Jakaboknak és Manóknak nevezte azokat, akik alig pár napja tértek vissza Bernből, ahol ledöntötték azt, amit századok óta épített a klérus és megerősítették a gigászi erővel bíró Internacionálét.

A tisztelendő ur elfeledkezett arról, hogy a templomban nem politizálni kell, hanem isteni ígéretet hirdetni. És kétségbeesetten tiltakozik az ellen, hogy ezt a hivatalt a jövőben ne ő, hanem tanítók töltsék be. Mi lesz akkor, ha föl-eszmélnek az emberék, a dolgozó népek, ha nem lehet többé vallási dogmákkal elkábítani őket. Mi lesz akkor ha misztikus lények „lesujtó hatalmával“ nem lehet megféle-

liteni azokat, kiknek emberi mivoltuknál fogva épp oly joguk van az élethez, mint a póknakhozott, jólétben duskálkodó papoknak.

Nem engedi a tisztelendő ur, hogy a harmatos gyermeklelkeket megmételtyezzék a „bűnös“ szocializmussal és pogányságba döntsék az emberiséget és lerombolják a jólétet, amit ők építettek. Mert itt erős hitre van szükség!...

Hát nem-e e miatt volt Magyarország ezer év óta rabszolgaságban, hogy Krisztus eszméit hamisan hirdették, mindig az önök érdekeit védődöleg? És ne lenne szükség szocializmusra? Hát ilyen viccet ne mondjon kedves földi isten ur, mert hasonló viccért ütötte agyon Kain Ábelt is. Mert önök meghazudtolják a mi Krisztusunkat és Judás csörgő sarus csatlósáivá lettek.

Mi akarjuk az igaz Krisztusi hitet hirdetni, amely szeretetet, testvériséget, egyenlőséget hirdet, s ha ön is szegénynek valja magát, akkor miért félti annyira a főpapi latifundiumokat, az egyházi javadalmakat? Lehetetlen, hogy aggodalmait minden érdekeltiség nélkül valók. Mi nem attól akarjuk elvenni akinek

egy „böndövel“ több van, mint a másinak, hanem akinek millió és millió „böndövel“ van több.

Igen kedves szent atya, Krisztus csak a miénk és ezután is csak mi fogjuk hirdetni az őmagasztos eszméit. Önök pedig ne kérkedjenek hamis érdemekkel, mert a pogányságból felszabadított keresztényeket a keresztes-hadjárat alatt, katakombák mélyén, elődeik mártír halállal váltották meg az emberiséget és nem operának konstruálták a katolicizmust, hogy előadás után a csöngetyüs zacskóval szedjék be a belépő-díjat, vagy árverés útján hajtsák be az egyházi adót és tarka teheneket kérjenek áldozati bányának!

Nem, nem, tisztelt csuhás ur, az

Hütlén asszonyok között.

Könnyebb lesz az elválás

Hogy őszinte legyenek, jobban érdekel egy válóper tárgyalása, mint bármilyen rablási, vagy gyilkossági eset. Főlnéztem a törvényszék első emeletére, ahol Simon Ákos táblabíró szobája előtt a padon sorjában ülnek, vagy pedig idegesen járnak-kelnek a hütlén asszonyok, s fől-szarvazott férjek, akik farkaszemét néznek most egymással. Egyáltalán komolyak itt az arcok, akár a bűnét ezerszer megbánt rablógyilkosé elítéltetése előtt. Itt ugyan nem ítélnék el senkit, mégis az egész életre kiható, ami bent velük történik. Ma különben csak békéltető tárgyalás van. Ez csak olyan formai, békítési kísérlet-féle, ami rendszeresen nem sikerül, mert nem szabad sikerülnie. Figyelmeztetik a válni akarókat a házasság felbontásából származó következményekre, amivel bizony most nem sokat törődik az elkéseredett férj,

önök nagylelkűségére már nincs szükség és nem fogja visszasírni a régi világot, mert fölhívjuk a figyelmét az ottani Munkástanácsnak és proletároknak az ilyen ellenforradalmi akciókra s aztán nagy baj lesz. Jobb kezekben lesz a válás-erkölcs tanítása, ha az eddig meg nem becsült tanítókra bizzuk, mert önöktől becsületes lelki-kulturát újabb ezerkilencszáztizenkilenc év múlva sem érünk el, amit mi 5–10 év alatt elvégzünk. És evvel megszűnnek önök is, kis nimandok, a széljobb oldalról a legszélsőbb bal oldalra sétálnak át és megérjük azt, hogy önök, teológusok lesznek ateisták, miképpen kezdetben vala, most és mindörökké... Amen!

B. J.

sem az asszony, akik közül sokan máris mással élnek világukat.

Tárgyalás után dr. Kiss Sándor jegyző „a megengedett törvényes határokon belül“ érdekes dolgokat beszélt el és ragadott ki a válóper, labirintusaiból.

Békeidőben mindössze 70–80 válópört indítottak, illetve intéztek el. A háboru éveiben azonban 350–400-ra szaporodott ez a szám. Ez évben pedig eléri az ezret. A fogságból hazatértek pöre ugyanis most kerül a törvényszék elé. S tekintve, hogy Orosz- és Olaszországban több százezer foglyunk van, s ezek feleségei közül 90 százalék hütlén lett, csak szaporodni fog a válópörök száma. A legtöbb válópör „hütlén elhagyás“ címén indul, s 90–95 százalék erejéig az asszonyok ellen. „Házasságtörés“ címén könnyebb az elválás, de itt bizonyítékok, illetve tanúk kellene, akik

igazolják, hogy X. Y.-né önagsága viszonyt folytatott a csábász urral. Ebben a kategóriában fontos bizonyíték a — gyerek. Már t. i. amelyik addig született, míg a férj a fronton, vagy a fogságban volt. Számtalan esetben előfordult azonban, hogy a férj 1–2 gyereket talált itthon, de azért nem vált el a feleségétől, csak törvénytelenítési pört indított a gyerekek ellen, akik persze az ő nevét viselik, s örökölnék is utána. „Hiszen nem olyan nagy baj az az egy-két gyerek, de legalább ne az én nevemet viselje, meg a vagyonomat ne örökölje... Én se voltam különb...“ Ez a véleményem nem egy esetben.

Szegedről általában kevés a beadott válópörök száma. Inkább vidékről jön a zöme. Legtöbbet adnak be azonban Hódmezővásárhelyről, Makóról és Szentesről. Ezekben a

városokban tudvalevőleg békében nem volt katonaság, a háboru alatt azonban mindannyi városba helyeztek egy-két zászlóaljbat. Ez meg magyaráz mindent.

Kiss Sándor dr. még kijelentette, hogy az igazságügyminisztériumban törvény készül a válópörök egyszerűsítéséről, illetve megkönnyítéséről. A jelenlegi törvény sok esetben olyan akadályokat gördít indokolt esetekben is a válás elé, amelyekre az új, demokratikus korszakban nincsen szükség.

Tehát: türelem válni készülő férjek és feleségek, lehet válni és újra nősülni, férjhez menni, ha ugyan akad „balek.“ Legalább a tisztelt önagságok ezután jobban gondoldják magukat. Nem lehet olyan bátran kikezdeni, meggesalni, fől-szarvazni... Lealkonyul nektek is, hütlén csalfa asszonyok... (—)

Lakodalom Alsóvároson

Férjhez ment a Mari néni lánya. — Táncolnak a paprikakofák. Százhuszszemélyes vacsora. — 75 kiló hus. — Cigány reggel nyolcig.

Negyven házasságot kötöttek szombatán Szegeden. Negyven vőlegény és magától értetődik, ugyanannyi menyasszony, bájos, könnyes, örömkönnyes szemű leányok, elvált és most újra férjhezment asszonyok, „szerencsés“ öreglányok, néhány hadiözvegy sietett föl az anyakönyvi hivatalba, s várt türelmetlenül a folyosón, míg az anyakönyvezető színe elé járulhattak. Irigykedve bámultak a ki-kijövő párra, akik már tustek, amin ők is szeretnének minél előbb tusteni. Akik pedig kijönnek, megkönnyebbülten sóhajtának fel. Nem gondolták, hogy

ilyen egyszerű dolog ez a házasság. Mert hiszen az anyakönyvezető előtt nagyon röviden elintézik őket: „Akarsz, vagy nem akarsz?“ — „Persze, hogy akarok!“ — És már mehetnek is. Mennek is. Ki a templomba, ki pedig haza, hogy a nászut helyett elfogyasszanak egy háborus ebédet, vagy vacsorát. Aztán azon töprengenek az új párok, hogy is leszünk? A butor drága, nem lehet és nem is akarnak most venni, majd olcsóbb lesz nemsokára. Lakás sincs. Aztán a mamáéknak is csak egy szobájuk van. Együtt kell velük nyugalomra térni... Hiáb

még az új házaspároknak is ellensége a háboru okozta helyzet.

A sok házaspár között természetesen akad mindenféle társadalmi állású egyén. S addig, míg intelligens uriember, katonatiszt, hivatalnok, bírósági, mérnökök felfüggesztik, a jelenlegi helyzettel számolva, a zsurokat, lakmározásokat, addig akad a sok közül egy-egy jobb módú család, amely nem akar eltérni a régi szokástól és másnapig tartó céciókat rendez. Tehetik. Hiszen ez a család is, akiről szó van, jogot tarthat arra, hogy leánya férjhezmenését örökidőkre emlékeztetesse tegye. Mert hát paprikával szerezték ezt a „kis“ vagyont, amiből most olyan vacsorát rendeztek, amilyent máskor csak képviselők és miniszterek adtak aküldöttségnek tiszteletére.

Miután Mari néni szerint nem érvényes az a házasság, amely a pap által meg nem áldatik, az új pár hosszú kocsisorban elvonult a főbb utvonalon, s a templomba fiakkereztek. Hogy minél többen tudomást szerezzenek az esküvőről, a sablontól eltérően, egy népzene-szekkel megrakott kocsi kísérte a lakodalmas menetet, mely fuvós és vonós hangszereivel csakugyan tudtára adta mindenkinek, aki csak utba került, hogy igenis, tudjátok meg, hogy ez egy paprikakofa lánya, nem pedig egy koplaló hivatalnoké, tönkrement kereskedőé, vagy iparosé.

Érdekelt ez a céció s megtudtam a címet s elandalogtam, a lakodal-

mas házhoz. Ugy láttam, hogy a család meg van elégedve a bálmulók seregével, amely elég szép számú volt. Nemcsak az utcán, de az udvaron is sorakozott a többnyire aszszonyokból és lányokból álló sokaság.

Egy százhusz-százharminc kilós asszonyt láttam sűrögni-forogni az udvaron. Mint megtudtam, ez a Mari néni. Nem volt bátorságom meginterjülni, mert ha megtudja, ki vagyok, bizonyára — meghív vacsorára. Már csak azért is, hogy szép cikket írjak róla. Azonban egy-behangzó vélemények alapján megtudtam a következőket:

A férj egy vasutas. A leány nem épen szép, de gazdag. S ma ez a fontos. Ötven család volt hivatalos (120 személy) a vacsorára 75 kilogramm húst vásároltak. Két hektós boros hordó volt csapra ütve. A cigányt reggel nyolcig fogadták 240 forintért. (Mari néniék ugyanis mindent forintba számítanak, mert a koronával sokszor becsapódott a piacon.) De kikötötték, hogy a templomba is el kell kísérni őket a zenének. Három szobán keresztül terítették, az asztalfőn a ház „urnője“ ült, elegáns ruhában. A meghívottak legnagyobb része paprikakofa volt és azok családjai. De voltak városi uriember is néhányan. A vásárolt husnak legnagyobb részét paprikásnak készítették el, hamisítatlan paprikával. Ez volt az étlap slágere. Természetesen a csirke, káposzta és liba is képviselve volt a vacsorán.

Jóllakás után kihordták az asztalokat, s tánc következett. Fehér ruhás, fehérharisnyás paprikás lányok (pár évvel ezelőtt meztlábások) táncra perdültek alsóvárosi legényekkel, amely nem tudom ugyan, meddig tartott, de semmiesetre sem végződhetett reggel nyolc előtt, mivel hát addig fogadták a népzene-szeket.

Nem irigyeltem a jó hangulatot, a sokfogásos vacsorát, a táncot és egyebeket. De valami ösztönszerű féltékenység vett erőt inkább a gyomromon, amely féltékenység másnap, vasárnap megerősödött ben-

Egy gyáva őrmester arcul vert egy diákleányt

A szegedi katonai fórum egy hónapi aktázás után se intézte el ezt a piszkos ügyet. Nem várunk tehát és megírjuk s elnézést kérünk, ha nem elég *durva* hangot használunk.

A szegedi 5-ös gyalogezred 7-ik századának szolgái *Bálint Géza* önkéntes őrmester. Ő h-val írja a nevét, mint valami nemes, még jó, hogy a „szőregi“ előnevet oda nem teszi. Mi azonban csak úgy írjuk, ahogy az idősapja szokta Szőregen, ahol tanító, derék ember, amit a Gézukájáról nem mondhatunk.

Ez az önkéntes, ez az őrmester, a világ minden armádiájának leggyávább fráttere. Ez a Bálint (alias Bálinth) Géza *nyílt utcán, férfiak és nők szemeláttára, arcul vert egy nagy diákleányt, aztán letépte a haját.* Dacára a súlyos inzultusnak, amit még örültől se hallottunk eddig, egy hónap óta nem keresett

nem. Egy jó ismerősöm házasság kötésénél ugyanis tanu voltam, aki e „fáradtságot“ meghálálni akarva, szabadkozásom ellenére is meghívott egy lakodalmi — uzsonnára. Miután az anyós szerénykedett, hogy tejet nem kaptak, így csak tea lesz kávé helyett, de hát rum sincsen, no meg vajhijány miatt az almáspite sem sikerült úgy, amint szerette volna, — visszagondoltam a paprikás lakodalomra és megrögződött bennem a gondolat hogy: ez mégsem — igazság...

(x.)

alkalmat a bocsánatkérésre, — és ez szinte fölülmulja férfiatlansága első kitérését.

Több mint négy hete történt az eset, fényes nappal. Bálint(h) Géza többször alkalmat keresett, hogy tegye a szépet annak a lánynak, aki nemsokára érettségi előtt áll, komoly, becsületes leány és nem örvendezett a jeles ifjunak, ellenkezőleg: leintette. Erre Bálint G. ugyis mint önkéntes, ugyis mint aszfaltbetyár, pimaszkodott. Ugy, hogy mások halják. Sértő megjegyzésekkel, hangosan üldözte s egyszer a diákleány szembe fordult vele:

— Ha szemtelenkedik, ha el nem takarodik, arcul ütöm! — küldte el az ultimátumot. Bálint Géza közelebb tolt a képes fel, ami magyarul pofát jelent.

— Tessék! — mondotta kihívóan. Erre a leány képen, azaz pofán törülte. B. G. önk. őrmester ur erre

teljes erővel a leány arcába vágott, majd nekirontott, összeverekedett vele, letépte a haját, a kalapját, persze ő maradt a győztes s a leány szétdobált könyveit, holmijait a sok szemtanu közül kettő, *Bálint* Ferenc önkéntes tizedes és *Horváth* Árpád kereskedelmi iskolai tanuló szedték össze, vitték haza a zokogó, a nyilvánosan meggyalázott leány után s az özvegy édesanyának elmondották az egész támadás történetét.

A szegedi korszón a leány egyik hozzátartozója már inzultálta Bálint

Adjának ingyen lisztet a nyomorgó családok számára

Fölbívták a figyelmünket arra, hogy Szegeden ezernél több olyan anya vergődik, aki ötödik éve a kinok poklában emészti meg magát. Azokról van szó, akiknek a férjük proletár volt s mikor 1914 óta kiragadták az otthonból, az anya apró, négy-hat gyermekkel itthon maradt.

Ne csak a gazdag, a könnyelmű, a gyermektelen, vagy a gyermekével nem törődő kackiás hadisegélyes nőket lássátok meg. Nyissátok ki a szemeketek és a fületeket, akkor megtudtok mindent, akkor forradalmárok lesztek — ha van még lélek és szív bennetek!

Elmentünk az egyik ilyen asszonyhoz. Pincében lakik. Három a gyermek. Nincs az egyikén semmi ruha, meztelen a sovány kék teste.

— Honnan vegyek, ki ad?

— Mit főz?

— Semmit. Nincs zsir. Nincs fa.

Másik kép. Sándor-utca. Hat a gyermek; az apa eltűnt, tehát még az eddigi hadisegélyt se kapta.

— Mikor kértem, azt mondták,

(h) Géza önk. őrmester álnak, de ez meg se mukkant. Ugy látszik, ekkor újra kaphatott volna pofont — retur jegy nélkül.

Miért nem intézik már el katonásan ezt az ügyet, tisztelt katonai ügyészség vagy kicsoda, — hol rekedt meg az akta?!

Mint értesülünk, a tanu Bálint Ferenc abszolute nem rokona a hősnek. Kikérné magának. Sőt: még talán Ádámról és Éváról se a rokona, ami pedig, hogy ne mondjuk, különös...

apritsam össze paprikásnak a gyereköket.

Harmadik kép ugyancsak Felsőváros. Nincs ágy, nincs asztal, nincs szék, nincs szekrény, nincs dunna, nincs párna az udvari, ideiglenes lakásban. Hát hol van?

— Lassacsán mindönt el köllött adogatni, mert elvesztünk volna. Talán jobb lőtt volna...

Minden városrészben igen sok az elesett anya ma is. A legtöbb eladta a butorát, a legtöbb nem bír a gyermekei testére ruharongyot se dobni, nincs ágy, nincs takaró, az éhség leri, le ordít róluk, hát még sem halljátok?!

Az asszonyok szerint 1917. előtt volt a legnagyobb visszaélés. A kormány rendeletet adott ki, hogy nem kell megvizsgálni az 1917. előtt történt dolgokat. Ugy látszik, a kormány is tudja, hogy a régi gagságokat össze se lehetne gyűjteni...

De még ebből nem laknak jól az éhezők, nem kapnak elégtételt.

Mert övelük együtt mi is követe-
telünk teljes megoldást!

Amiatt is panaszkodnak, hogy *Bokor* Pál polgármester-helyettes ön-hatalmulag szabta meg egyes asszonyok részére a segélyt.

Előfordultak olyan esetek, hogy amikor a szerencsétlen anyák segélyfölvételre jelentkeztek és föl is vették őket, akkor évekig se könyvnek, se pénznek nyomát se látták.

Indítványunk a következő:

Az asszonyok válasszanak maguk közül bizalmiakat.

A Munkástanács küldjön ki több tagot. Esetről-esetre vizsgálják meg, kik azok az anyák és a családok, akik ma is éheznek, akik fáznak,

akik tehát alapos segítség nélkül valahogy elvesznek.

Az ilyenek számára azonnal adják ki a kenyérlisztet, a zsirt, tüzre való, cukrot, petróleumot, teljesen ingyen és a törvényes mennyiséget.

Indítványozzuk, hogy foglaljanak le, gyűjtsenek, avagy a város vegyen, szerezzen ruhát, cipőt, a legszükségesebb fehérneműt. *Teljesen ingyen* adja a bizottság ezek részére azt, ami nélkül nem maradhatnak.

Követeljük, hogy egy héten belül a nedves, az életveszélyes, a rossz pincelakásokból telepítsék ki megfelelőkbe a családokat, a beteg gyermekeket mindenek előtt. Karhatalmi rekvirálást tartunk szükségesnek.

Isten Önnel, Wimmer ur!

Egy „vészir“ futott a városon keresztül: Wimmer ur elmegy, itt hagy bennünk és nem is jön többé vissza. Micsoda tragikus és elszomorító iróniája a sorsnak ez a távozás! Mennyi bánat, mennyi könny kíséri utolsó előtti útjára ezt a Wimmer Fülöpöt. Legjobban sajnálják a munkásai. Mi lesz most azokkal! Ki fogja nekik az öt perc késésért a 2-3 korona büntetéseket lefogni a szombati fizetésből. Kiket fog összeszidni és kikkel fog gorombáskodni, ha a nagyságos igazgató urnak ballábbal méltóztatik felkelni kora reggel... És kiket fog lázítónak nevezni, ha bérjavítást követelnek tőle. Kik ellen fog rendőri beavatkozást kérni, nehogy munkásai meglincseljék, mint egy alkalommal akarták.

Wimmer ur az utóbbi időben már nem jól érezte magát. Még pedig azért nem, mert a munkásai először is nem dolgoztak neki reggel hattól este hétig, másodszor mert végre olyan fizetést kellett nekik adnia, amelyből majdnem megtudtak élni.

Nem fogjuk látni többé a kis Wimmert, amint nagyméltóságát teljesen kiszáll a gyár előtt pöfékelő automobiljából. Ezentul már csak a színházban fogjuk látni, az egyes páholyban, ahol Kunossy Ellát majd bekapja a nagy bámulása közepette, amint az valami pikáns táncot rug a nézőtér felé.

Isten megáldja, kedves Wimmer ur. Összes alkalmazottai átka-szítka kíséri Önt jól megérdemelt nyugalomába. Örüljön, hogy ilyen „szárazon“ érte el a partot...

A szerelem poklában

Miért tört ki a bánomkertsori háború. — Interjú a perditákkal. — Romantika és szentimentalizmus. — Egy kézfogás. — Szomorú sablontragédiák. — Szegeden nem szervezkednek a perditák.

A múlt héten ritkaságszámba menő csetepaté, mondhatni háború keletkezett a Bánomkertsoron. Az egyik örömtanyán, állítólag azért, mert egy fekete katona leharapta egy leánynak a mellét, tört ki a harc a kétfajta katonaság között, mivel az egyik tábor a leány pártjára állott. Az utcán folytatódott a háború. Beszéltek halottakról, sebesültekről, kórházról, temetésről. De erről semmi pozitív hír, vagy magyarul: hivatalos titok.

Egy detektívvel, aki a vizsgálat kiegészítése végett küldetett ki, elmentem a helyszínére, hogy a leányoktól tudjam meg a valót.

S míg a lányok — vidámak és szomorúak — alig akarva és alig merve hebegtek a verekedésről, leírtam néhány szót, kiragadtam az életükből egy-két mozzanatot, melyek bevilágítanak oda, ahol ezek a szerencsétlenek élnek napjaikat, távol és kilőve abból a társadalomból, melynek áldozatai.

Interjú a perditákkal.

Kora délután mentünk. Olyankor, amikor öltözködnek, cicomázzák magukat, levetik azt a mázt magukról, mely második természetük. Ilyenkor, a tükör előtt festve arcukat s fésülik rövidre nyírott hajukat, ilyenkor lehet velük beszél-

getni. Kezdetben barátságatlanok voltak; rémüldöztek, ijedeztek, mikor megmondtam, hogy ujságba kerülnek. Szegények! Némelyek a külvilággal szemben teljesen apatikusak. Nem sirnak, nem panaszkodnak. Gépiesen nevetnek és mindenbe beletörődnek. Többet megkérdeztem, ha tisztességes foglalkozást kapna, itthagyná-e ez az életet.

— Nem bírnánk mi már hozzászokni a munkához.

— Inkább gyufát iszom, mint dolgozzak, — felelték.

S mindegyikkel így van. Talán éheznek, talán koplal, rongyos és nyomorult, de a tisztességes étellel még sem cserélné fel a örök éjszakai örömeit.

Beszéltem nekik a pesti perditák szervezkedéséről. Kérdeztem, nem akarnak-e szervezkedni ők is?

Azt sem tudták, mi az a szervezkedés.

A tulajdonos pedig ezt mondta:

— Ha nincsenek megelégedve a lányok, bármikor elmehetnek. Szervezkedni azonban nem engedem őket. Nálunk az nagy akadályokba ütközik. Különben is meg lehetnek elégedve. Veszek nekik ruhát, cipőt, harisnyát, mindent. A koszt is elég jó.

— Nem úgy van, Mancsi? — kérdezte egy mellettünk álló leánytól.

Mancsi biccentett a szőke fejével, melyen nem a saját haját viselte.

Romantika és szentimentalizmus.

Csak én írom le ily szomorúan őket, ők egymás között vígan élnek. A postás közben leveleket hozott. Majd szétszedték a „postás-bácsit“ és különböző — becézó — nevek hangzottak el. „A Lali, a Pityu, a Gyuszi“ és még néhány nevet hallottam és csókolták a levelet. A szabadszerelem mellett azért mindegyiknek van egy *igazija* is.

Az egyik leány azt mondja vidáman és kacéron:

— Tudja mit? Irja meg, hogy szerelmes vagyok.

— Kit szeret?

— Ja, azt már nem mondom meg. Csak annyit, hogyha nem jön vissza, megölöm magam. Mert a multkor összevesztünk. Azóta nem jön. — Egy tizedes, — tette hozzá még utólag.

Mikor eljöttem, ez az intelligens arcú lány rámnézett könnyes szemével és mintegy bizalmasan kezét nyújtotta. Egy pillanatra tanácstalanul állottam. S akkor eszembe jutott, miért ne fognék vele kezét? Hiszen ő is volt valamikor tisztességes. Én pedig tagja vagyok ennek a nyomorult, bűnös társadalomnak, melynek ő is egyik áldozata. Elfogadtam s megszorítottam a kezét.

Szomorú sablontragédiák.

Mielőtt eljöttem, egy másik leány könyveket mutatott. Egy Somlayt, egy Rozsnyait. Olvasnak. Franciát

is tanulnak. Megmutatja a naplóját. Gyerekes, szögletes írás:

„1918. dec. 28. Ma itt volt S. hadnagy, de rám se nézett. Már nem szeret . . .“

— De nehogy kiírja a hadnagy nevét.

Egész nap hatása alatt állottam ennek a látogatásnak. Elgondolkoztam . . . Milyen nyomorult élet ez. Egyszeri tévedés és ott a lejtő, a melyre ha valaki egyszer rálép, már nem képes megállani. Zavaros, göröngyös, hepehupás az út, mely a prostitúció felé vezet, de biztos. Nem értik meg az emberek a nők felszabadítását. Nyuljanak már bele a prostitúció darázsfészkébe. A nők felszabadítását itt kell kezdeni. A kik egymást szeretik, azoknak ne kelljen a szülők, vagy a pap és közjegyző beleegyezése. Elég a kölcsönös szerelem.

S aki egyszer botlott, aki egyszer tévedt, az járhasson szabadon, emelt fővel, guny és szegyenpir nélkül. A férfi ne legyen *ura* a nőnek, ne legyenek acélkapoccsal egymáshoz forrasztva, ne éljenek évtizedekig boldogtalanul, válhassanak külön minden nehézség nélkül, ne gördítsen az állam eléjük száz és száz akadályt s keressenek új tűzhelyet, új boldogságot. Ha ez így lesz, akkor nincs szükség a prostitúcióra. Ez a szabadszerelem! Nem, ahogy félremagyarázzák. S ez jó, igaz, nemes, szükséges és demokratikus.

Kálváriajárás egy rend ruháért

Ellopták a rekvirált ruhákat

Bitter János elvtárs három évi kimondhatatlan szenvedésekkel telt orsz. fogság után a napokban végre megérkezett „házájába“ Magyarországra. Hat teljes hétig volt uton, hat álló hétig járta mint egy büneiért vezeklő aszkéta a szenvedések és nyomorúságok rettentő kálváriáját. Csoda-e, ha e hat szörnyűséges hétig tartó s a legőrültebb fantáziát meghaladó viszontagságos utazás lerongyolta, összetépte, elrohasztotta rajta a ruhát, cafatokká nyútte a bakancsát! Ugy nézett ki mikor megjött, mint egy utonálló briganti, mint egy kőkorszakból ittfelajított ősember. Emberi formájából kivetkőzött származás alakja volt. S az embert, ha ennek a nyomorult, kizsárolt és kiuzsorázott proletárnak, ennek a büntetlenül vágóhídra cepelt és agyonsanyargatott páriának szenvedéseire, elhagyatottságára és utcára dobottságára gondolt, a lehetetlen düh ökölbesorított fogvicsorító rohamra fojtogatta. Kís ez az ember, egy türethető állapotban levő ruháért végig járt a katonai bürokrácia labirintusában egy olyan két napos, eredménytelen processziót, amely után csak csodálattal lehet mindenki eltelve, hogy ez az ember olyan végtelen nyugodtsággal, bámulatos türelemmel viseli el a kegyetlenül rá mért burzsoa sorsot, s nem húzza le a legközelebbi utcasarkon egy jókabálos ember gunyáját.

Két napig egyik helyről a másikra küldözgették. Leszereléskor a Klauzál tér 5 szám alatti ruharaktárba, innen a tisztí pavillonba Trepák őrnagyhoz, a ruhaüggyek mindenhatójához. Ez nem adhat ruhát, mert a Klauzál-téren beraktározott kell a demarkációs vonalra küldendő

zászlóaljoknak. A polgárságtól elrekvirált ruhákból pedig már nincs. S itt jön a szenzáció. Azért nincs, mert felét még két hónappal ezelőtt kiosztották, a másik felét meg *ellopták*. A színmeztelen igazság. Pirulás s a sárgaföld alá való elsüllyedés nélkül kimondva.

Itt tehát nem kaptak ruhát az elvtársak, mert gonosz bűnösök kötelességmulasztása miatt ellopták azt amit a részükre hoztak össze a polgárságtól s sok helyütt a proletár elvtársaktól is. Elmentek hát a katonatanácshoz, hát ha az tud, ha mást nem, tanácsot adni. Adott is. Elküldte őket a 46-os laktanyába, ahol egy százados kijelentette, hogy van ruha, amit 20-án ki is osztanak, de abból ő nem kaphat, csak a 46-osok. Ez hát rossz tanács volt, s visszamentek a katonatanácshoz, hogy adjon jobbat. Erre már méregbe jött a katonatanács s azt mondta, hogy akkor ő nem tud segíteni rajtuk. Menjenek el a szociáldemokrata párta. próbálják meg ott. Itt meg azt mondták, ha a katonaság nem ad, ők nem adhatnak. Egyébiránt várjanak. Vártak is vagy két órát az elvtársak, s mikor látták, hogy hiába, itt se kapnak semmit, megunva a két napig hiába való kilincselést, szomoruan elballagtak.

Ritter János elvtárs pedig ott áll élelem, lakás, (torontál-megyei lévén) és ruha, e három legeminebbebb létszükséglet kielégítésének reménye nélkül, utcára dobottan, a burzsoáziáért való 4 és fél évi kiszívódásnak méltó jutalmaképpen.

Ezekután azt kérdezzük még az illetékes tényezőktől, van-e tudomásuk arról, hogy a polgárságtól rekvirált ruhák felét ellopták? *Lányi F.*

Figyelmeztető a katonai előljáróknak!

Fáradhatatlan, megfeszített, sőt emberfeleti munkát végez a szege-di magyar kerületi, állomás és újban téparancsnokság is a néphadsereg meggyökeresítésének érdekében. Se szeri, se száma azoknak az üdvös intézkedéseknek, parancsoknak, melyek a forradalom kitörése óta szerzte röppennek a kerület szűk határaitra összehúzóult csapat stb parancsnokságaihoz. Bővelkednek ezek az íráskövek, figyelmeztető, korlátozó, intő és tiltó rendelkezésekkel, de mit látunk mégis lépten nyomon?! És hol, mi-ben keresendő a hiba? Bizonyára az érvényszerzés, érvényrejtetés, szóval a végrehajtás körüli esélytelenségben! És csakis ebben, mert nem lehet, sőt nem is szabad feltételezni, hogy még mindég a nem-törődőtség, szolgálati hanyagság vádjá illesse azokat, akiknek kötelessége gondoskodni arról, hogy a rend és fegyelem a köztársaság katonái között megszilárduljon.

Utasítást, parancsot kaptak az előljárók, hogy jóakaratu, meggyőző oktatásokkal, a kor szellemének megfelelő előadásokkal világosítsák fel az elméket, hassanak a lelkekre, hogy a mai nehéz viszonyok minő magatartást, viselkedést követelnek meg a köztársaság katonáitól, hogy úgy az összeség mint az egyesek érdekében támadt és kiirandó feladatok eszmék, — melyen ma tulhajtott erővel milliók fáradoznak. — diadalra jussanak!

Nem is abban van talán hiány, hogy a leglelkismeretesebben meg nem történik a legénység jóindulatu oktatása, intése, de emberek vagyunk és a szép, a jó szó bizony legtöbbször a pusztában hangzik el!

Van hatása esetleg a többségre, de egyesek bizony rászorulnak a kényeszerítő eszközökre. És úgy látszik, hogy ezeknek a használatához nincs meg a kellő erély!

A felelősségvonnás és a fenytés joga a katonatanácsok esküdt-székeire van ruházva, de nem kell elfeledni, hogy az előljáró csapatok stb. parancsnokainak kötelessége őrködni azon, hogy a nemhajló, rakoncátlan elem feltétlenül keresztül essék a tisztító tüzön. Ha sűrűbben vétetnek elő és gyakoroltatnak azok a nem hiába alkotott büntető szanciók, legalább is oly gyakran nem fognak előfordulni a most sajnálatosan napirenden levő *korcsmai, bánomkertsori verekedések, utcai összetűzések*; a minden katonai formát nélkülöző utcai magaviselet; az őrségeknek hanyag és katonátlan felvonulása a sűrűn járt utcákon; a szolgálatnak szabályellenes ellátása az őrhelyeken stb. stb.

Szürkületben, sőt már a kora délutáni órákban néha egész csoport ittas katonát megszire kénytelen elkerülni a megbotránkozást hangosan nyilvánító békés polgár, nehogy a siu-indiánokéhoz hasonló ordítózás mellett a lekapasolt derékszíjon függő és szélmotor módjára a kézben forgatott bajonett a koponyán vagy a test egyéb érzékeny részén nyomot hagyjon!

Hát az miként történhetik meg, hogy azok, akiket előző éjjszaka jól helybenhagytak, bizonyára nem jogosan viselt fegyverekkel a bajtársak az egyik „bánomisénkertsori“ örömtanyán, már másnap éjjel, jóval takarodó után, szakszerű orvosi kötésekkel, — kinek a karján, kinek a fülén, ismét emelt hangon, garázdálkodva megjelennek ugyanazon a helyen?

Hát már a kimaradás sincs engedélyhez kötve? És szabadon mo-

zoghat az is, aki a verekedésben ki is húzta a lutrit, mégis bizonyára részes a cselekményben? Talán nincs már szolgálati szabályzat, melynek pontjai betartandók lennének? Annyi pedig a futkározó készütség, járór, hogy mindezeknek nem szabadna megtörténni!

Lebegjen mindenki előtt a magasztos cél és ezért, ennek érdekében ne féljen használni a rendelkezésre álló szükséges gátló és megtorló eszközöket sem.

Csak így lesz a néphadsereg, melynek szükségességét már mindenki belátta, — életképes és erős!

Egy leszerelt.

Leadtuk ezt a cikket, habár katonák helyes, vagy helytelen eljárásaival nem szívesen foglalkozunk. De mivel mi is tapasztaltuk nem egy esetben, hogy egyes magukról megfélemezett és részeg katonák, de civilek is — mit művelnek 9 óra után, — mi is figyelmébe ajánljuk a katonai hatóságnak ezt az orvoslandó eljárást, mert így csakugyan nem mehet tovább.

Hirdetéseket

felvesz a kiadóhivatal: Szalay-hirlapiroda, Kigyó-utca 1. sz.

Telefon: 4—37.

Az Igazság tudósításai

Tekintettel arra, hogy lapunk borítéka előre lett kinyomtatva, s közben változás állott be a lap tulajdonjogát illetőleg, a szerkesztőség ideiglenesen a Royal különtermében van, hol minden nap 2—3 óra között tartatik szerkesztőségi óra.

Tudomásomra jutott azonkívül, hogy egyesek több helyen az Igazság munkatársainak adták ki magukat jogtalanul. Ha ez előfordul bárhol, bármikor, kérje mindenki az illető igazolványát. Csakis az Igazság pecsétjével s az én aláírással ellátott igazolvány tekintendő hitelesnek.

Lencz Géza.

Szerkesztői üzenetek.

Szabady Jenő. Nagyon szép, ez nem megy babra. Sokszor kürtöli a jelszót, hogy: nem megy babra. És így végzi be: „...de el ne rontsa (Spartacus) a gyomrát, mert most már mi is *résen leszünk*. Nagyon résen. Ez nem megy babra. Ugy, ugy, ez nem megy babra... Tehát csak maradjon a — résen. Legföljebb majd babra megy.

Városi felsőkereskedelmi önképzőkör. A cikkirő föntartja amit írt. Ezzel az önképzőkörrel különösen elégedetlenek vagyunk. Farkasók és Róka komák egy kicsit vigyázzanak.

D. J. Most már kár volna minden szóért. Önnek volt igaza.

Kiadótulajdonos: Lencz Géza.

Első női

divattermemben

a legújabb divat szerint készülnek női ruhák, kosztümök stb.

Risztity István,

Szeged,

Iskola-utca 10. sz.

UJHEGYI TESTVÉREK

lakatos műhelye
készít a szakmába
vágó bármely munkát
gyorsan és jutányosan.
Dohányvágó-gépek készítése.
Tanoncok felvételnek.

:: SZEGED, ::
SOMOGYI-UTCA 3.

MAKULATURA

nagyban és kicsinyben
olcsón eladó.

SZALAY-hirlapiroda,
Kigyó-utca I. szám.

Uri és egyenruha szabóüzlet

Megrendelést, fazon munkát,
fordítást és átalakítást vállal

Török László
uri- és egyenruha szabó,
Kigyó-utca 7. sz.

TAUSZ és KÖVÁRI

műszerészek.

TELEFON 222.

Látszerek, fényképezeti
cikkek, műveg-
..... tagok

TELEFON 222.

SZEGED, Kárász-utca 10. sz. alatt.

Szalay- hirlapiroda

kölcsönkönyvtára és könyvesboltja.

SZEGED, KIGYÓ-UTCA 1. SZ. A.

Délvidéki Szabóipari Vállalat Szeged.

Ipartelep:

Faragó-utca 25. szám. Telefon: 14—73.

Igazgatóság:

Somogyi-u. 20. sz. (Fekete-ház) Telefon: 524.

Elsőrendű szabásmester és kiváló szakmunkások. Legújabb fazon szerinti felöltők, rendruhák. Mértékutáni megrendelések pontosan, jutányosan készülnek. Gaál Adolf igazgató.

Óra-, ékszer-, gramfon-, lemez-, villamoszeblámpa-, öngyújtó a legolcsóbb árakon!

Tóth József

chronomeka- és műorás

Szeged, Kölcsey-utca 7. szám.

Óra- és ékszerjavítások jótállás mellett.